

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐβδόμη,
κανταδόρους γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἐνενήντα τρία,
καὶ πολλὰ μαντάτα, μιὰ ζεστὴ, μιὰ κρύα.

**Ὁ Σμολένσκης ἦλθ' ἔδω
καὶ ξανὰ τὸν τραγουδῶ.**

Ὁ Σμολένσκης, ὁ Σμολένσκης, κι' ὁ λαὸς πετώντας βγαίνει
γιὰ νὰ δῇ τὸν ἥρωά του, τὴν μορφή τὴν λατρευμένη,
ὁ λαὸς ὁ μυθοπλάστης, ποῦχει 'στὴν καρδιά τὸν νοῦ,
κι' Ἡρακλεῖς μ' ἐκείνην πλάθει καὶ Τιτᾶνας τούρανοῦ.

Ὁ λῆος, ποῦ καὶ ζωσμένος μὲς 'σὲ σίδερα βαρεῖα,
προσκυνεῖ καὶ μεγαλύνει τὴν σεμνὴ παλληκαριά,
ποῦ 'ξαφνιάζεται καὶ τώρα μὲς 'στὴ λύπη του τὴ μαύρη
κι' ὀνειρεύετ' ἕναν ἄνδρα λυτρωτὴ του νὰ ξανάδρη.

**Ἡ Πατρίς 'στὸν Βαρατάσση,
ποῦ καὶ ποῖός θὰ τὸν ξεχάσῃ;**

Παῖδί μου πολυζήλευτο, κορφή στεφανωμένη,
γιὰ 'δὲς τὴν λεγεῶνα σου τὴν παραπονεμένη,
ποῦ σὰν σ' ἐξάπλωσε νεκρὸ φαρμακωμένο βόλι
νεκροὶ μὲ τοῦτο 'θάρρεψαν πῶς σωραστῆκαν ὅλοι.

Εὐύπνα, ψυχὴ χρυσόφτερη παλληκαρίσας νεύσσης,
κι' ἀποσταμέν' ἡ Λεγεὼν διψᾷ τὸν ἀρχηγό της,
καὶ τὴν ὀρφάνια της θρηνεῖ, κι' ὅσα στεφάνια πέρνει
'στὰ κόλλυβά σου τὰ σκορπᾷ, 'στὸ μνήμα σου τὰ φέρνει.

Πῶς 'στὸ μικρό σου τὸ κορμί τέτοια καρδιά χωροῦσε;
μαζί της ἐμεγάλωνε καὶ Νίκη λαχταροῦσε,
καὶ τὰ 'δικά μου τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα
τὰ φλάμπουρά των ἔσμιξαν κι' ἐκλάψανε γιὰ σένα.

Παῖδί μου, ποῦ μοῦ 'γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνατη τὸν θάνατό σου γράφω,
καὶ μὲς 'στὴ μαύρη θλίψι μου καὶ μὲς 'στὴν καταφρόνια
θὰ δείχνω γιὰ παρηγορίαν καὶ τὸν 'δικό σου τάφο.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. —

Περικλέτο μου μπαμπέση,
μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
φόρεσε στραβὰ τὸ φέσι,
τρώγε πίνε μιὰ χαρά.

Ἐάπλωσε μὲς 'στὸ γρασίδι
σὰν γαῖδοῦρι τῆς Ἀθήνας,

κι' ὅλο χόρταινε βρισίδι
τὰς προστάτιδας ἐκείνας.

Ἐαπλωμένος ἄνευ φόβου
ἀληθὲς Ρωμῆος φανοῦ,
δίνε μιὰ καὶ τοῦ Μοσκόβου
κι' ἄλλη μιὰ τοῦ Γερμανοῦ.

Μὲ Ρωμαῖκο μπουρίνι
χίλια τόσα νὰ τοὺς λές,

πρίν με τούτη τήν εἰρήνη
φέσταις νά μᾶς 'βγοῦν πολλαῖς.

Ξαπλωμένος μέ μιὰ πίπα
κάνε τους ἐνός παρᾶ,
κι' ὅλη τήν Εὐρώπη κτύπα
δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ξαπλωμένος νά βροντᾶς
γιά τόν κάθε Σγαναρέλο,
κι' ὅταν Πρέσβυ συναντᾶς
μὴν τοῦ βγάξης τὸ καπέλο.

Βάστα πόζα δυνατὴ
καὶ βρισιαῖς μεγάλαις ξέρνα,
καὶ τὸν κάθε Πρεσβευτὴ
περιφρόνει τον καὶ πέρνα.

Στραπατσάριζε τόνόρε
κάθε ξένου κουνενέ,
πέρνε σαμπαί, μινόρε,
καὶ κανέναν ἀμανέ.

Λόγων κεραυνούς ἀμόλα,
νόμιζε τὰ πάντα φροῦδα,
καὶ μακάριος καθ' ὅλα
τὴν ἀνακωχὴ τραγοῦδα.

Μὲ χολὴν ὀργῆς καὶ μένος
καὶ σ' ἐμέ παραφορτώσου,
καὶ κατευχαριστημένος
κάνε τὸν περίπατό σου.

Μὲ σουλάτσα καθὼς ὅλοι
σκότωνε καὶ σὺ τὴν ὥρα,
πέρνε καὶ τὸ παρασῶλι
μὴ βροχῆς σέ πιάση μπόρα.

Κι' ὁ γαλάζιος οὐρανὸς
θυμωμένα μούτρα δείχνει,
βρέχει καθημερινῶς
κι' ὅλ' ὁμοβροντίαίς ρίχνει.

Πάει, χάλασε κι' αὐτὸς
ὁ τοσοῦτον λατρευτὸς,
κι' ὁλοένα μπουμπουνίζει
καὶ τὰ νεῦρα δαιμονίζει.

Τί θὰ γίνουμε μ' αὐτὸ
τὸ πολὺ μπουμπουνητό;
βρόντα κάτω, βρόντ' ἀπάνω,
τὸ τσερβέλο μου τὸ χάνω.

Τρέχα τρέχα μέσ' στὸ πλῆθος,
ὅμως βάξε ποῦ καὶ ποῦ
καὶ γαρούφαλο 'στὸ στῆθος
σάν τὸν γέρο τὸν παπποῦ.

Νὰ σέ καμαρώνουν ὅλοι,
νᾶσαι ρόδο, μενεξές,

εἶδος κήπος, περιβόλι,
καὶ σωστός Ντολμάς-Μπαξές.

Σάν γλεντζές κι' ἀλέγρος πρώτης
μὴ τὸ κέφι σου χαλάς,
κι' ἂν κανέναν πατριώτη
σ' ἐρωτήση « τί γελᾶς; »

Τότε γέλα πρὸ πολὺ,
τότε κάνε χωρατὰ,
κι' ἔτσι, φίλη κεφαλή,
λέγε σ' ὅποιον σ' ἐρωτᾶ:

«Μήπως ἦμουν ἐκεῖ πέρα
τὸν 'Ετέμ νὰ πολεμήσω;
μήπως 'πέρασε μιὰ σφαῖρα
κᾶν ἐμπρός μου κᾶν ὀπίσω;

«Μήπως τάχατ' ἐδῶ μέσα μᾶς ἐσκιάζανε καθόλου;
μήπως ἐσκάσε κοντά μου καμμιὰ μπάλα πυροβόλου;
μήπως ἄκουσα τουφέκι, μήπως ἄκουσα κανόνι
μπᾶμ καὶ μπουμ νὰ κεραυνώνη;
μήπως εἶδα σκοτωμένους; μήπως εἶδα τραυματίες,
καὶ νεκρούς ἐξ ἀσιτίας;

«Μὴ δὲν ἦμουν ξαπλωμένος μιὰ χαρὰ 'στοῦ Ζαχαράτου;
μὴν ἀντίκρισα τὰ μούτρα Τουρκαλᾶ τρισκατάρτου;
μήπως ἄκουσα καθόλου τοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα;
μήπως ἐννοίωσα τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας τὴν λαχμή;
Μήπως 'τρόχισα λεπίδα,
μήπως ἔστησα ταμποῦρι;
μήπως τὸν 'Ετέμ τὸν εἶδα;
μήπως τόκοψα κουμποῦρι;

«Μήπως εἶδα τὰς μεγάλας καὶ κλεινὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης;
μήπως εἶδα κᾶν κι' ἐκείνους τοὺς λαμπροὺς Ἐπιτελεῖς
καὶ τοὺς ἄλλους τῆς Αὐλῆς
νὰ τὸ βάζουν 'στὴ φευγάλα
μέ παπιά, μέ χήναις κι' ἄλλα;

«Μήπως ἄκουσα παπὶ
νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ 'πῇ
πᾶ πᾶ καὶ πῖ πῖ πῖ,
τί φευγάλα, τί 'ντροπή.

«Μήπως εἶδα κᾶν Ρεντίφη
τὸ μoustάκι του νὰ στρίψῃ;
μὴ μοῦ 'πρίστηκαν τὰ πόδια μέ τῆς τόσαις τῆς φυγαῖς;
μήπως ἀνοιξαν ἡ ψείραις εἰς τὸ κρέας μου πληγαῖς;
μήπως 'πλάγιασα τὴν νύκτα μέσ' στὸν πάγο τοῦ βουνοῦ;
μήπως εἶχα σκέπασμά μου τᾶστεράκινα τούρανοῦ;

Μήπως εἶδα παλληκάρια
τρυπωμένα 'στὰ πριναρία,
τῆς βοῆς τὸ πανηγύρι
καὶ τὴν τόση ταραχή;
μήπως μ' ἔψησε 'λαιοπύρι,
μήπως μ' ἔλουσε βροχή;

«Μήπως ἔμειν' ἀχαμνὸς
μέ πολέμου κακοπάθεια;

μήπως 'πάτησα γυμνὸς
τοὺς τριβόλους καὶ τάγκάθια;

«Μὴ μοῦ 'πῆραν τὸ κριθάρι,
τᾶχυρα καὶ τὸν σανό;
μὴ μοῦ 'πῆραν τὸ σιτάρι
καὶ μ' ἀφῆκαν νὰ πεινῶ;

«Μὴ 'στὸ σπῆτι μου 'χωθῆκαν τρομεροὶ Βασιβουζούκοι
καὶ δὲν ἔμεινε σεντούκι;
μὴ 'ρμάξαν τὰ σπαρτά μου; μὴ δὲν μ' ἀφῆσαν κλαδί;
μήπως μεῦσφαξαν γυναῖκα; μήπως μεῦσφαξαν παιδί;

«Ἐγὼ στέκω σάν καὶ πρῶτα ντούρος, σῶος, κι' ἀβλαθῆς,
δὲν μ' ἐλάβωσε τουφέκι, μήτε κανονίων ὀβίς,
δὲν μοῦ 'ρμάξαν τὸ σπῆτι, δὲν μοῦ 'πῆραν τὸ σιτάρι,
κι' ἔχω τὸ νοικοκυριά μου καὶ γέματό τὸ κελλάρι,
κι' οὔτε 'ντροπιασμένος κάνω
μέσ' 'στοὺς δρόμους τὸν ζητιάνο.

«Καὶ λοιπὸν γιὰτὶ νὰ κλαίω
κι' ἄχ καὶ βᾶχ νὰ συχνολεῶ;
καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ γλεντῶ
κι' ἡ καρδιά μου νὰ πετᾶ,
καὶ μέ γέλοισ' ἀπαντῶ
σ' ὅποιον μπουφο μ' ἐρωτᾶ;

«Καὶ γιὰτὶ καὶ μὲ νὰ πάρω
τῶν Ρωμηῶν τὴν συμφορὴν;
καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ ζευκάρω
μέσ' 'στοὺς κήπους καὶ 'στ' ἀμπέλια;

«Καὶ γιὰτὶ, παρακαλῶ,
τὴν καρδιά μου νὰ χαλῶ;
Καὶ γιὰτὶ βουβὸς νὰ στέκω
σάν νὰ πῆραν τὴν μιλιὰ μου,
καὶ τραδῶντας τὰ μαλλιά μου
νεκροστέφανο νὰ πλέκω;

«Καὶ γιὰτὶ 'στὴν μπουτονιέρα
νὰ μὴ βάζω κάθε μέρα
κι' ἕνα φρέσκο μενεξέ
κι' ἔτσι νάχω καὶ σουξέ;

«Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν πηδῶ
καὶ γλυκὰ νὰ τραγοῦδῶ
μέσ' 'στῆς κλάψαις τῆς πολλαῖς
μέ κιθάρα καὶ λαντέρνα
τῆς Κορώναις, τῆς Βουλαῖς,
τὰ Ρωμαῖκα Κουβέρνα;

«Μὰ γιὰ πάντα βυθισμένος σὲ μιὰν ἄχρ' ἀπελπισιὰ
νὰ μὴν πιάνω κᾶν λουλουδί,
κι' ἀγγουριεῦ δροσάτου φλοῦδι
'στὸ ζεστό τὸ κούτελό μου νὰ μὴ βάζω γιὰ δροσιὰ;

«Νὰ λυποῦντ' ἐκείνοι μόνο,
ποῦ 'δοκίμασαν τὸν πόνο,
τῆς λαχτάραις καὶ τοὺς τρόμους,
κι' ἔμειναν γυμνοὶ 'στοὺς δρόμους.

«Κι' ἂν ἐφώναζα μαζί σας γιὰ τὸν πόλεμο μέ πάθος
ἦμουν ὅμως ἐναντίον τοῦ πολέμου κατὰ βάθος,
κι' ἂν ὁ τόπος ἀπειλῇται μέ τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ
ὅλοι φταῖν ἐκτὸς ἐμοῦ.»

Π.—Τέτοια λέγω, τέτοια κάνω τώρα τώρα, Φασουλῆ,
μέ καμπόσους μασκαράδες,
κι' οὔτε δίνω δρὸ παράδες
ἂν τὰ στάχρα των θερίσουν οἱ καὶ μὲν' οἱ Θεσσαλοί.
"Ὡχ! κολλήγα μου κι' ἀδρέφι,
ἔχω τώρα τέτοιο κέφι,
ὅπου θέλω νύκτα μέρα 'στὰ σοκάκια τὰ πλατειὰ
νὰ γυρίζω μεθυσμένος μέ γαρούφαλα 'στ' αὐτίχ.

Μὰ δὲν τᾶμαθες, καλέ;
ἡ γιαγιά μας ἡ Βιτωρία,
σάν τελειώσ' ἡ στενοχώρια,
πεῦχει μέ τὸ Ζουμπιλέ,
μιὰ σουρπρίζ γιὰ μᾶς θὰ κάνη,
πεῦ τὸν κόσμο θὰ μευρλάνη.

Μ' ἄλλους λόγους τὰς Δυνάμεις μιὰ χαρὰ θὰ καταφέρη
νὰ μᾶς δώσουνε τὴν Κρήτη πρίν νὰ βγῇ τὸ κλοκαῖρι.

Πίνε, καὶ καλὸ τρελλό,
τρέις μαστίχαις 'στὸ μενούτο,
κι' ἕνα μούτσουνο 'ψηλό
μ' ἐθεβαίωσε γιὰ τοῦτο.
Πίνε κι' οὔζο, βρέ ψωρίτη,
καὶ μὴ βγάξης τσιμουδιά....
σιγουράραμε τὴν Κρήτη
μέ τὸ Ζουμπιλέ, παιδιά.

«Ὅταν τοῦτο τὸ θελήσῃ
κι' ἡ τρισεβάστος μαμμίτσα,
κι' ὁ Σουλτάνος πιά θ' ἀφήσῃ
τὰ πολλά του τὰ καπρίτσα,
κι' ἐμπροστά της μέ 'ντροπή
τὸ κεφάλι του θὰ κλίνη,
καὶ χαλάλι θὰ μᾶς 'πῇ
τὸ πεσκέσι νὰ σᾶς γίνη.

Τόσα χρόνια δὲν 'γινόταν Ζουμπιλέ τῆς πρώτης μάμης,
μὰ 'στὴν ὥρα ποῦ μονάχους μᾶς ἀφῆκαν αἱ Δυνάμεις
καὶ μᾶς ἦλθαν τρομεραῖς
τῶν πολέμων συμφοραῖς,
ποῦ μᾶς ἔτυχε καὶ τοῦτο σάν κανένα κελεποῦρι;
μὰ τί τόπος εἶναι τοῦτος! ὅλο τύχη κι' ὅλο γοῦρι.

Πίνε, πίνε, βρέ βλαμάκη... γελαστὸς οἰσιροδόξαι
κι' ἡ γιαγιά θὰ μᾶς συνδράμῃ καὶ τοὺς Τούρκους θὰ τοὺς
λέγε δὲ τοῦ καθενὸς [διώξη,
νᾶχη πίστιν, νᾶχη θάρρος....
τᾶστριψε κι' ὁ Γερμανός,
τᾶστριψε μ' αὐτὸν κι' ὁ Τσάρος,
κι' ἔγιναν 'δικοί μοι φίλοι καὶ σάν πρῶτα θὰ κοποῦν
καὶ παράξενο δὲν εἶναι τοῦ Σουλτάνου νὰ τοῦ ποῦν:
«Σὺ, Σουλτάνε, νὰ πληρώσῃς
'στοὺς Ρωμηούς τοῖς μετρητοῖς
ὅσας ἀποζημιώσεις
παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖς.»

Φ.— Μὰ δὲν τᾶμαθες καὶ τᾶλλα,
Περικλέτο μου Κεφάλι;

Κι' ὁ Σείφρουλλάχ ἀκόμα,
 ποῦ πατεῖ δικό μας χῶμα,
 ἔστειλε τοῦ Διαδόχου μιὰ γραφὴ παραγεμάτη
 μὲ μεγάλαις τσιριμόναις καὶ λεπτὴ καὶ ντιλικάτη,
 κι' ἴσως ἴσως, Περικλέτο, καὶ δι' ἄλλης του γραφῆς
 τὸν Διάδοχον ξαφνίστη
 καὶ συγγνώμην τοῦ ζητήσῃ
 γιὰ τὴν νίκην τῆς Τουρκίας, ποῦ μᾶς κάνει κατηφεῖς.

Βλέπεις τὸ λοιπὸν κι' ἐκεῖνοι, ποῦ μαζί μας πολεμοῦν,
 πῶς πολὺ μᾶς ἐκτιμοῦν,
 καὶ κατάκαρδα τὸ πῆραν καὶ δὲν ἔχουν διόλου κέφι
 σὰν κυττάζουν πῶς ἡ Νίκη τοὺς Γκιαούρηδες δὲν στέφει,
 ἀλλὰ τρέχουν νικηφόροι μὲ πυρσούς καὶ μασσαλάδες
 τοῦ Χαμίτ οἱ Τουρκαλάδες,
 καὶ πατοῦν τὰ χῶματά μας μὲ κραυγὰς οὐρανομήκεις
 δίχως νάχουν Παρθενῶνας καὶ Ναοὺς Ἀπτεροῦ Νίκης ;

Ἐλπίζε, βρέ Περικλέτο, καὶ ξεφάντωνε καὶ πίνε,
 ἀφοῦ βλέπεις πῶς κι' οἱ Τοῦρκοι τι καλοὶ μαζί μας εἶναι
 κι' ἄνθρωποι κοπλιμεντόζοι,
 ἂν καὶ διόλου δὲν ἀρμόζῃ
 τέτοιος τρόπος ἀγωγῆς
 'στοῦ Καλίφη τοὺς σφαγεῖς.
 Ὁ δὲ Ράλλης κάθε λίγο χαρωπὸς σερβίρει τόσας
 ἀγγελίαις εὐχαρίστους, ἀγγελίας μεῖνιδίωσας,
 ὅπως ἔλεγε κι' ἐκεῖνος ὁ παπποῦς ὁ Κορδονάτος,
 ὁ μπαξές, ὁ λουλουδάτος.

Χθὲς προχθὲς ἐπερπατοῦσα μοναχὸς πρὸς τὸ Παλάτι
 κι' ἔκανα πῶς εἶμαι κατι,
 κι' ἐνῶ 'χάιδενα μὲ σκέψι τὸ καῦμένο μου τὸ μοῦσι
 βλέπω γυναικῶν λεφοῦσι,
 κι' ἄκουσα νὰ ξεφωνίζῃ
 πῶς ἡ πείνα τὸ θερίζει.

Καὶ τὸ βῆμα μου ταχύνας
 πλησιάζω πρὸς ἐκεῖνας,
 καὶ τοὺς λέγω : «βρέ γυναῖκες, ἐδῶ πέρα τί γυρνάτε ;»
 μοῦ φωνάζουνε πεινοῦμ... τί ντροπὴ σας νὰ πεινάτε!...
 Τέτοιαις μέραις σὰν καὶ τούταις, τέτοιαις ὥραις σὰν κι' αὐταῖς,
 ποῦ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος ἔχει γίνεи σὰν κιοφτές,
 τὴν κοιλιὰ τὴν λησμονοῦν
 καὶ δὲν λένε πῶς πεινοῦν,
 κι' ὅταν ὄντως κινδυνεύῃ τῆς Πατρίδος ἡ Τιμὴ
 δὲν πηγαίνουν 'στὰ Παλάτια νὰ γυρεύουνε φωμί.
 Π. — Πᾶμε τώρα, Φασουλῇ μου, δίχως νὰ σὲ μπαγλαρώσω,
 θέλω σήμερα μαζί σου 'στὸ τραγοῦδι νὰ τὸ στρώσω,
 κι' ἐπειδὴ προστάτας, βλέπω τῆς Πατρίδος μας ἀπείρους
 μοῦρχειται νὰ φάω μόνος τρεῖς σαλάταις ἀπὸ τσίρους.

(Φεύγουν κι' οἱ δὴ συγχρόνως
 καὶ σκούζουν ὁμοφώνως.)

Ἐτέμ, μαζί μας μὴ γελάς, Ἐτέμ ἀνάθεμά σε,
 μέσα σὲ δάφναις στρώνεσαι καὶ νικητὴς κοιμάσαι,
 μὰ 'δὲς πῶς κι' οἱ πολέμαρχοι τῆς δοξασμένης γῆς
 ξεπλώνονται γιὰ πείσμα σου 'στῆς δάφναις τῆς φυγῆς.
 Πασσά, ν' ἀλλάξῃς τὸ νομα, κι' Ἐτέμ νὰ μὴ σὲ λένε,
 ποῦ κανεὶς τὰ ποδάριά μας κι' ἀπὸ τὸν δρόμο καῖνε.

Ὁ Φασουλῆς 'στὴν Πόλι κι' οἱ ξένοι Πρέσβεις ὅλοι.

(Ὁ Φασουλῆς 'στὴν κλειδαριὰ τὰ δὴ ταῦτά του βάζει
 κι' ἀκούει τὸ Πραϊτώριον, ὅπου συνεδριάζει.)

Φ. — Τίτι τὰκ κτυπῶ τὴν πόρτα, τίτι τὰκ τὴν θύραν κρούω
 καὶ τὰ μούτσονά σας βλέπω καὶ τὰ λόγια σας ἀκούω.
 Διασκεπτόνται σπουδαίως, καὶ τοὺς κινεῖ τὰ χεῖλη,
 χαῖρ' Ἑλλάς, Πατρίς μου φίλη.

Τί Συνέδριον Μινιστρῶν τοῦτ' ἀφ' ἐπερίλαμπων...
 νὰ κι' ὁ Ρῶσος ὁ Νελίδωφ, νὰ κι' ὁ Κάλιτς κι' ὁ Κάμπος.

Νὰ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρέσβυς, δὲν θυμάμαι πῶς τὸν λένε...
 μίλα δὲ καὶ σὺ, καῦμένε.

Μάλλωσε τὸν Τοῦρκο 'λίγο, κτύπα 'λίγο τὸ ποδάρι,
 καὶ μὴ στέκεσαι 'στὴ σάλα σὰν τὴν κοῦκλα τὴν κερένη...
 νὰ ! προβαίνει μὲς 'στὴ μέση κι' ὁ σὶρ Φίλιππος ὁ Κάμπος...
 δὲν τὸν 'γνώρισα ποτέ μου, μὰ θαρρῶ πῶς ἔχει γένετα.

Ἐδῶ 'στὰ ξένα

νᾶχα καὶ σένα,

βρέ Περικλέτο,

νὰ 'δῆς μπουκέτο

τρεμὰ νιφίχ...

νὰ κι' ὁ Τεφφῆκ.

Νάτους ! νάτους ! τοὺς κυττάζω, κι' ἔχουν ὅλοι μιὰ γὰρ...
 [λαῶν...]

σοῦτ ! ν' ἀκούσω τί θὰ 'ποῦνε γιὰ τὴν δύλεια τὴν Ἑλλάδα.
 Λέγει 'στὸν Τεφφῆκ ὁ Γάλλος : «μὴ ζητῆς πολὺ ποσὸν
 πληρωτέον εἰς χρυσόν,»

κι' ὁ Τεφφῆκ : «γυρεύω τόσα, δὲν 'πολέμησα 'στὸ βρόντι
 μὰ τοῦ λείει κι' ὁ Νελίδωφ : «ἔλα, τζάνουμ, κάνε σκόντη.»

Λέγει 'στὸν Τεφφῆκ κι' ὁ Κάλιτς μὲ καμπόσας ὑποκλίσεις :
 «'στῶν Ρωμηῶν τὰς προνομίας μὴ ζητῆς τροποποιήσεις.»
 Λέγει κι' ὁ Τεφφῆκ 'στὸν Κάλιτς : «μὴ σὲ μέλη, γέροντά
 καὶ μὴ χώνης τὴν οὐρά σου στὰ πολλὰ συμφέροντά μου.» [μὲν,
 Κι' ὁ Νελίδωφ : «μὴ θυμώσης τὸν Γκιαούρη καὶ μ' ἐκεῖνα
 καὶ τὸ στρίψῃ θυμωμένος κι' ἀπὸ τὴν Ἀγιά Μαρίνα.»

Νά ! κι' ὁ κύριος Ἑγγλέζος πρὸς τὸν Τοῦρκο προχωρεῖ
 μὲ περπάτημα βαρὺ,
 κι' ἄδειασε τὴν Θεσσαλία πρὶν νὰ μούλθῃ τὸ φεγγάρι,
 λέγει 'στὸν Τεφφῆκ ὁ Κάμπος,
 κι' ὁ Τεφφῆκ τοῦ λέγει «Γκόντεμ ! νὰ μ' ἀδειάσης τὴν γω-
 κι' ὁ σὶρ Φίλιππος θυμώνει καὶ τοῦ δίνει μιὰ μπουλιά. [νιχ,]

«Ὅλοι λένε 'στὸν Ἑγγλέζο μὲ λ πα ρ ν τ ὁ ν νὰ τοῦ ζητή-
 ἄλλ' ἐκεῖνος ἀγριεύει καὶ καυχᾶ θὰ κοπαρντίση. [ση,
 «Ἀχ ! ἂν ἦτον ὁ Σκουλούδης, τὸν Τεφφῆκ θὰ τὸν ἐπλάνα,
 θὰ τοῦ 'σκάρωνε πολλὰ,
 καὶ θὰ 'πέρναν οἱ διαβόλοι τὸν πκτέρα καὶ τὴν μάννα
 τοῦ Τεφφῆκ τοῦ Τουρκαλά.»

Χαῖρ' Ἑλλάς πεφιλημένη, δὲν ἐτίναξες τὰ κῶλα,
 γιὰ χατῆρι σου καὶ μόνον ὅλοι συμφωνοῦν εἰς ὅλα,
 κι' ἀνατέμνει τὴν τιμὴν σου κάθε ξένος ἀναπόμος
 μὲ μαχαῖρι, ποῦ τὸ βλέπω καὶ μὲ πιάνει κρύος τρόμος.
 Τὸ Συνέδριον φινίτο μὲ τοῦ Κάμπος τὴν γροθιά,
 ποῦ κι' ἐγὼ 'στὰ σωθικά μου τὴν κατάλαβα βαθεῖα...
 πᾶν οἱ φίλοι Πρεσβεῦται, κατεβαίνουν τώρα κάτω,
 κι' ὅλοι δίνουν ρα ν τ ε θ ὁ γιὰ τὸ προσεχὲς Σαββάτο.
 Τέλος πάντων τί θὰ κάνῃ ;... θέλει καὶ δὲν θέλ' ἡ Πύλη
 θὰ συγκατανεύσῃ σ' ὅλα... Χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς μου φίλη.